

do ei tea jo kohhus, kus so warra ja kellele ta wimaks jääb."

Wimaks andis haige järrele ja lasiis koh-
tofirjutajat tulla. Ja kellele jättiis ta omma
warra? Mitte omma ainsa sõbrale, waid keif
ühhes tükkis rahha ja maia, koggoni wõera-
stele, kes agga muido wisiparrast ja kaunid in-
nimesed ollid. Se wihhataš ta sõbra, ta as-
tus haige wodi liggi ja ütles: „Keif omma
warra olled sa wõeraštele ärrajagganud ja mind,
omma keige suremat sõbra, olled sa üffi ilma
jätnud. Kas se õige on?"

„Sinno sõbrus," kaebas haige filmaweega,
„sinno sõbrus se olli, mis mind enne aego hau-
da aiab ja mo noort ello igga lühhendab!
Ülleksin ma nenda ellanud, kui need kes mind
saggedaste manitsesid, ja kedda minna jõlle
ommaks waenlaseks piddasin, siis polleks mul
tarwis nüüd ahhastussega surma tundi odata!
Sa olled mul wõeram kui nemmad, ja andko
Summal sulle andeks, mis sa mulle olled teinud!
Nüüd, surma wodi peal, tunnen ma ärra,

mis wahhe õige ja walle sõbrusse wahhel on,
ja kuidas rikkus rummala ja jõlleda kätte wah-
hel õnnetust wõib sata! Ülleks ma waene
omma warraga waestele head teinud, ja häd-
dalište koormat kergitand, siis wõiks ma nüüd
rahhuga surra; ja olleks sinna mind hea tee
peale juhhatand, mo lühhendud ellopawad ja
rikkutud hingerahho ei küssendaks sinno üle
taewa pole. Summal olgo mo waese hingle
armolinne!"

Surreja jäi wait, agga noli kombel olli
igga sõnna ta sõbra rindu tunginud. Ta põriš
wodi eest ärra, kus ta kais ehk seisis hellise-
sid kuulnud sõnnad ta kõrwas. Rikkas surri
pea ja sai mahha maetud, temma haua peal
agga olli tihti kuma filmaweega ta endine sõb-
ber nähhá, kes jomist ja kaardimángo mahha-
jättiis ja ausat ello ellas. Tihti, ta keige rõõm-
samal filmapilgul, astus õnsa sõbra koggio ta fil-
ma ette, ta peale kaebades ja kohhut mõistes,
ja süddame tunništussega on kurri luggu, ted-
da ei wõi ärrasata, nago teisi peale tikfujaid:
tulle teinekord jälle!" Omma surmarodil weel